

Váratlan utazás

L. M. Montgomery

Váratlan utazás

L. M. Montgomery

Negyedik, javított kiadás

*Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2014*

Sara útnak indul

1.

Sara Stanley elgondolkodva lépkedett a dadája mellett. Csodálatos, verőfényes délután volt, a nap olyan ragyogóan sütött, ahogy csak ilyenkor, nyár végén szokott, Westmountban, Montrealnak abban a negyedében, ahol Sara lakott a papájával. Szemlátomást mindenütt gondosan ápolt pázsit zöldellt, az élő sövényt hibátlanul egyenletesre nyírták, és a gondozott virágágyakban itt is, ott is késő nyári virágok bontogatták szirmaikat. Sara pillantása egy sor élénk színű krizantémra esett, amelyek úgy ringatóztak hosszú szárukon, mint a balerinák.

– Éppen azon gondolkodtam, tudnak-e táncolni a virágok – vallotta be Sara.

– Nahát, Sara Stanley, hogy neked miken jár állandóan az eszed! – mosolyodott el Louisa dadus.

A dada jól tudta, milyen élénk fantáziája van Sarának, hogy mennyire csapongó a képzelete, és hogy szeret regényes ábrándokba merülni. Mások rendszerint vagy irigyelték, vagy sajnálták a tizenkét éves kislányt.

– Szegény, magányos kis jószág – sóhajtott fel az egyik ismerős asszony minden alkalommal, valahányszor megpillantotta Sarát a dadájával.

– Elkényeztetett kis béka, aki túlságosan sok időt tölt felnőttek között – suttogetta egy másik.

– Többet kellene együtt játszania a korabeli gyerekekkel – jelentette ki megfellebbezhetetlenül egy harmadik.

– Ki hallott már ilyet, egy gyereket elvinni Egyiptomba! Ez már tényleg botrányos! Ki tudja, mi mindent láthat egy ilyen helyen! – méltatlankodott egy vénkisasszony.

Azok, akik sajnálkoztak Sarán, tudták, hogy a kislány igen sokat utazik, hogy kevés vele egykorú barátnője van, és minde-nekelőtt, hogy az édesanyját már hároméves korában elveszítette. Azok, akik irigyelték, úgy vélekedtek, hogy Louisa dadus Sara minden kívánságát teljesíti, hogy az édesapja szörnyen elkényezteti, és hogy egyszerűen töméntelen pénzt költenek a ruháira, a játékaira és a házitanítóira.

Hogy mi az igazság, azt már jóval nehezebb volt kideríteni. Sara rejtélyt jelentett jó néhány ember számára, és néha még önmaga számára is. Az egyik percben majd szétvetette a bátorság és az önbizalom, a másikban elfogta a félsz, és kételkedni kezdett önmagában.

Sara és a dadus befordultak a Victoria sétányra. Ezt a széles utcát kétoldalt öreg juharfák szegélyezték. Lombjuk árnyat vetett a járdára, s kissé enyhítette az augusztus végi hőséget. A sétányon nyüzsögtek a divatosan öltözött emberek. A hölgyek mind pompás szalmakalapot viseltek, amelyet atlaszselyem szalag és Spanyolországból származó, finom mívű, házilag készített művirágok díszítettek. Néhány hölgy fodros napernyőt tartott a kezében, és ruháikból finom leven-dula-, kölni- vagy parfümillat áradt.

Sara megszorította a dadus kezét, aztán szökdécselve előre-szaladt. A dadus apró termetű, idős asszony volt, nem tudott lépést tartani Sarával. A kislányt elfogta a vágy, hogy szaladjon egyet.

– Ne olyan gyorsan! – kiáltott utána Louisa dadus. – Tessék szépen megállni és visszajönni!

Louisa dadus két kézzel szorította a fejéhez szalagos szalmakalapját, amely ingatagon ült nagy, szürke kontyán. Néhány ősz hajtincs kiszabadult a szalmakalap alól, és a homlokába hullott, apró szemüvege pedig az orra hegyére csúszott, ahogy lélekszakadva igyekezett a kislány után.

Sara megállt, és bevárta a dadust. Amikor Sara még kisebb volt, szívesen játszott Louisa dadussal, aki sok mindenre megtanította, és gondot viselt rá. Ma már azonban Sara önállóan akarta végrehajtani, amihez kedve támadt. A dadust most is nagyon szerette ugyan, de bárcsak ne zsörtölődne annyit! Ráadásul valahányszor vásárolni mentek, mint ma délután is, a dadus még a szokásosnál is többlet leckéztette.

– Még nem fejeztem be, amit mondani akartam – korholta Sarát a dadus. – Micsoda könnyelműség volt megvásárolni azt a ruhát!

Sara elbűvölően rámosolygott.

– Jaj, dadus, ne morogj már folyton! Te is tudod, a papa megígérte, hogy saját magam választhatom ki, melyik ruhát szeretném... Ráadásul az eladó a boltban azt mondta, hogy ennek a ruhának olyan a színe, mint a holdfénynek... olyan ezüstös és csillogó... Te talán nem szeretnél olyan ruhába öltözni, amelyiknek olyan a színe, mint a holdfénynek?

– Na hiszen, mintha bizony a holdfénynek csakugyan lenne színe... – zsörtölődött a dadus. – És még ha lenne is neki... de nincsen, ha mondom... az átlátszó lenne, és az ember keresztüllátna rajta! Még hogy olyan színe van, mint a holdfénynek! Fogalmam nincs, honnan szeded ezeket a romantikus szamárságokat! Nem, én egyáltalán nem szeretnék ilyen ruhát viselni. És jól jegyezd meg magadnak, kisasszony, hogy nincs annál csúnyább dolog, mint ha egy fiatal hölgy nagyon fenn hordja az orrát!

Sara erre azt felelhetette volna, hogy ő képzeletben igenis látja a holdfény színét, de nem látta értelmét. Louisa dadus zsörtölődése az egyik fülén bement, a másikon ki. Ahogy annak a nagy és előkelő háznak a közelébe értek, amelyekben Sara lakott, a kislány észrevette, hogy édesapja fényes, új, acélkék Packardja ott parkol a kör alakú felhajtón.

– Dadus! Nézd csak! Itthon van a papa!

Sara futva tette meg a házhoz vezető út hátralévő részét, a szíve hangosan vert a boldog várakozástól. Milyen csodálatos is lesz majd, amikor elég nagy lesz hozzá, hogy a papa az összes üzleti útjára magával vigye! Milyen pompás lesz, ha sohasem kell majd egyedül maradnia otthon, kettesben a dadussal! Nem mintha nem utaztak volna eddig is jó sokat. De Sara úgy érezte, nem elég, ha csak a vakációt tölti együtt a papával. Nem, ő állandóan vele szeretett volna lenni.

– Sara! Tessék szépen megvárni, amíg én is jövök! Nem hallod?

A dadus hangja csak messziről jutott el Sara fülébe. A kislány végigszáguldott az utcán, és befordult a tágas, kerek felhajtóra. Charles, a sofőr, ott állt kényelmetlen, fekete egyenruhájában a Packard mellett, és egy ronggyal tisztogatta a kocsit.

– Jó napot kívánok, Sara kisasszony! – Charles odabiccintett a kislánynak.

– Jó napot, Charles! – Sara elviharzott a sofőr mellett. A bejárathoz érve azonban megtorpant. Két férfi lépett ki a kapun, megnyúlt, komor arccal. Olyan képet vágtak, mintha citromba haraptak volna. Mögöttük ott állt Emma, a szobalány. A szemét törölgette a zsebkendőjével, és időnként idegesen végigsimított sötét szoknyáján.

– Köszönöm, kisasszony – mondta az egyik férfi Emmának.

– Kérem, uram – Emmának csak ennyit sikerült kinyögnie.

Olyan a hangja, gondolta Sara, mintha gombóc lenne a torokban.

Vajon miért sír? Talán ezek az idegen emberek valami rossz hírt hoztak szegény Emmának?

– Jól vagy, Emma? – kérdezte Sara.

Emma bólintott.

– Hol a papa? – tudakolta Sara lihegve.

– A dolgozószobájában van, Sara kisasszony, de azt üzenté, hogy ne...

Sara elviharzott Emma mellett, és végigrohant a folyosón, a csigalépcső felé, amely apja második emeleti dolgozószobájába vezetett.

Nagy nehezen Louisa dadus is felkapaszkodott a bejárathoz vezető lépcsőn.

– Ezzel a gyerekekkel nem lehet bírni – mondta mosolyogva. Emma mozdulatlanul, hamuszürke arccal állt az ajtóban, szeméből patakzott a könny.

– Hát téged mi lelt? – kérdezte Louisa dadus, kezét Emma karjára fektetve.

Emma összeszorította a száját.

– Louisa néni még nem hallotta, mi újság? Borzasztó. Nem tudom, mi lesz velünk...

Louisa dadus összevonta a szemöldökét.

– Azért még nem kell így bömbölni – mondta kimerően. – Gyere csak be szépen a szalonba, és meséld el, mi történt! Csak szép lassan, értelmesen! Sírással még soha semmit nem hoztak helyre. Csak eldugul tőle az orrod, és kivörösödik a szemed. Nem valami szép látvány, és biztos vagyok benne, hogy nincs is semmi okod rá.

Emma belenézett Louisa szigorú arcába, és még hangosabb zokogásra fakadt.

– Jaj, Louisa néni, ez borzasztó! Rettenetes! Mi lesz most velünk?

2.

Sara, amikor úgy sietett, hogy üdvözölje Angliából hazatért édesapját, nem is sejtette, hogy az, éppen ebben a pillanatban, egész életének legbonyolultabb döntése előtt áll.

A kislány felrántotta apja tágas dolgozószobájának ajtaját. A nagy bőr karosszékben, Sara kedvenc székében nem ült senki, de egy magas, sötét hajú, idegen férfi állt mellette. Az idegen erősen kopaszodott, szögletes arcán komor kifejezés ült.

Rajta kívül még két férfi volt a szobában. Sara azonnal felismerte őket. Ott ültek azon a három egyenes támlájú széken, amelyek apja súlyos, fényesre politúrozott mahagóni íróasztala előtt álltak. Az egyik férfi hatalmas, fölfelé kunkorodó bajuszt viselt, a másik apró, fura szemüveget és szakállat. Ám Sara figyelmét mégsem ők ragadták meg, hanem az apja. Fáradtnak és gondterheltnek látszott. A kislány szívét előntötte az aggodalom. Odaszaladt az apjához.

– Jaj, papa, de jó, hogy visszajöttél! Annyira hiányoztál! – Arcát elrejtette az apja mellén, aztán felnézett. – Minden rendben van, ugye?

– Sara, édes kincsem! De jó, hogy újra látlak! – Blair Stanley megpróbált mosolyt kényszeríteni az ajkára.

– Milyen volt Angliában, papa? – Blair Stanley a karjába vette a kislányát, és teljes erejéből magához szorította.

Bármit keres is itt ez a két idegen, ezt meg kell érteniük, gondolta Sara. Végére is, a papa most tért haza egy hosszú utazás után, és nagyon hiányoztak egymásnak. Édesanyját hároméves korában veszítette el, és nem volt testvére sem. Nincs senkije, csak a papa... Na és természetesen Louisa

dadus. Ám képzeletének csodálatos, titkos, rejtélyes világát Sara csak az apjával osztotta meg. Csak az apja értette meg, milyen események játszódnak le a lelkében, csak ő értette meg a vágyait, az álmait... És a papát is egyedül ő, Sara értette meg. Tudta, hogy apja tehetséges, érzékeny és talpraesett ember. Ráadásul bátor és jóképű. Sara szemében az édesapja minden létező tökéletességet egyesített magában. Teljes szívéből szerette, és érezte, hogy az apjának is szüksége van őrá.

– Ó, papa! – Sara hevesen viszonzta az ölelést. Ma este minden úgy lesz, ahogy lennie kell. A papa a kedvenc székében fog ülni, Sarával az ölelésben, és együtt olvasnak majd. Már olyan sok boldog estét töltöttek el így kettesben... Apja a *St. Nicholas Magazine*-ből olvasott Sarának, meg Grimm- és Andersen-meséket – csodálatos történeteket, amelyekben tündérek és manók, királyok és királynők, királyfiak és királykisasszonyok szerepeltek. Mostanában azonban többnyire már Sara olvasta fel a mesét.

– Nagyon kifejezően olvasol – szokta mondani neki az apja, és Sarát a dicséret még nagyobb erőfeszítésre ösztönözte. Már-már nem is olvasott, hanem valóságos színielőadást rögtönzött. Más és más hangon olvasta a különböző szereplők szövegét, azonosult velük. Ma este valami új, nagyszerű történetet fog előadni az apjának, a hazaérkezése tiszteletére...

Apja kiengedte Sarát a karjából, és elmosolyodott.

– Sara, nézd csak, az itt Mr. Bartholomew, az ügyvédem, akit már ismersz... ez pedig Mr. Heinrich, az alelnököm.

– Jó napot kívánok! – Sara rámosolygott a vendégekre. Megpróbált kedvesnek és barátságosnak látszani, mert tudta, hogy az édesapja ezt szeretné. De úristen, milyen komor képet vágta mindannyian! Aztán eszébe jutott, mennyire sírt Emma az imént, és szíve összeszorult az aggodalomtól.

Mr. Heinrich egyik lábáról a másikra nehezedett. Az arca kivörösödött.

– Szervusz, Sara! Te jó isten, hogy megnőttél!

Mr. Heinrich mindig ezt mondta, valahányszor találkoztak. Elég szamar megjegyzés volt tőle, hiszen legfeljebb minden félévben egyszer látta Sarát. Márpedig ennyi idő alatt csak nőnie kellett valamennyit, nem igaz?

– Ez pedig Mr. Stewart – mutatott apja a bőr karosszék mellett álló úrra.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Stewart – mondta Sara illedelmesen.

Ám Mr. Stewart nem viszonzta az udvariasságot. Egyszerűen csak biccentett Sara felé.

Sara felnézett az apjára. Az gondterhelten vonta össze a szemöldökét.

– Sara, az a helyzet, hogy most, sajnos, nem tudunk beszélgetni. Késő estig dolgoznom kell.

Ez azt jelenti, hogy ma nem olvashatja fel azt a bizonyos történetet? Sara megpróbálta elkapni apja gondterhelt pillantását. A papa soha nem tudott semmit eltitkolni előle. Tudta, hogy valaminek történnie kellett.

Az apja felállt, és a dolgozószoba ajtajához lépett.

– Louisa – kiáltott ki. Néhány másodperc múlva megjelent Louisa dadas. Akkor újra a lányához fordult. – Sajnálom, Sara... Valami... valami történt, és muszáj foglalkoznom vele.

– De papa...

– Majd később bemegyek hozzád, kicsikém. Mielőtt elalszol, beszélgetünk egy sort. Most légy jó kislány, és eredj szépen, idd meg a teádat!

Sara a homlokát ráncolta. Még csak délután volt. Vajon a papa csakugyan hosszú órákra magára akar maradni ezzel a két komor képű idegennel? Apja könnyörgő pillantást vetett rá.

– Kérlek, Sara! Menjél szépen Louisa dadussal!

Sara habozott egy pillanatig, mert azt szeretete volna, ha apja megosztja vele a gondját, bármi legyen is az. De amikor Louisa dadus gyöngéden karon fogta, hogy elvezesse, nem ellenkezett vele.

De mielőtt kiment volna a dolgozószobából, megfordult, és megcsókolta az apját.

– De ugye, megígéred, hogy később bejössz?

Blair Stanley az ajkába harapott.

– Megígérem, kislányom.

Blair Stanley megvárta, amíg a súlyos ajtószárnyak becsukódnak Sara és a dada mögött, és a kislány hallótávolságon kívül kerül. Ekkor visszatért az íróasztalához, és belevetette magát a mögötte álló székbe. Arcát a kezébe temette, és azon töprengett, hogy is kerülhetett ebbe a szörnyű helyzetbe.

Amikor kissé összeszedte magát, felnézett a két komor fér-fira, akik ott ültek vele a szobában.

– Nem értek semmit az egészből. Hogy értik azt, hogy Abernathyt sehol nem találják?

Lawrence Abernathy a könyvelője volt. Blair őt bízta meg a Stanley Behozatali Vállalat pénzügyeinek irányításával. Mindenkinél jobban megbízott benne. Úgy látszik, igen rosszul tette...

Gordon Bartholomew elgondolkodva dörzsölgette az állát.

– A maga Mr. Abernathyja egyszerűen kereket oldott, Blair. Mondhatni, köddé vált...

– A Stanley Behozatali kasszája pedig kong az ürességtől – tette hozzá Mr. Heinrich. – És nemcsak egyszerűen a pénzt vágta zsebre, Blair. Ez az Abernathy, úgy látszik, tapasztalt sikkasztó. Volt annyi esze, hogy minden gyanút öntereljen. Ott vannak azok a költséges importmegrendelések bútorokra és képekre, amelyeket a megrendelő előre kifizet... A legjobb

vevőinek nem szállították le az árut, amiért előre fizettek, de az eladók sem kapták meg a befizetett összeget...

– És a vevők között akad jó néhány nagyáruház, köztük nem egy állami cég – tette hozzá Bartholomew.

– A sajtó alighanem rászáll az ügyre... különösen, ha a tőzsdére is eljut a hír – mondta Heinrich.

– Abernathy évek óta dolgozott nálam... Fenntartás nélkül megbízta benne... – Blair Stanley hangjából kicsengett a hitetlenkedés. Vállat vont, és megcsóválta a fejét. – Hát, attól félek, uraim, ezzel egyedül kell megbirkózniuk. Feltétlenül Torontóba kell utaznom a jövő héten. Halaszthatatlan ügyben...

A harmadik férfi, Mr. Stewart, aki mindeddig egy szót sem szólt, most előjött a bőr karosszék mögül, és Blair íróasztalához lépett.

– Sajnos, úgy látom, nem értette meg, milyen feltétellel került ideiglenesen szabadlábra, Mr. Stanley – mondta csöndes, szenttelen hangon. – Ön házi őrizetben van. Nem mehet sehová.

Blair Stanley Stewartra meredt. Csak most ébredt rá, milyen borzalmas helyzetbe került. Aznap délelőtt a bíróságon minden olyan gyorsan játszódott le... Bartholomew biztosította róla a bírót, hogy természetesen az ügyfele vállalni fogja a felelősséget. Majd amikor Bartholomew aláírta a szükséges dokumentumokat – a kezesleveleket és más hasonlókat –, Blairt hazahozták. Blair most Bartholomew tekintetét kereste, és az némán bólintott.

– Szóval házi őrizetben vagyok – szólalt meg Blair kissé remegő hangon. Rettenetesen hangzott. Abban a pillanatban belenyilallt az agyába a gondolat: mi lesz Sarával? Hogyan fogja mindezt eltitkolni előle?

3.

Aznap este, miközben Sara az ágyban feküdt és az apját várta, Louisa dadus lábujjhegyen végigcsoszont a sötét előszobán, és hálát adott az égnek, hogy a vastag szőnyeg felfogja léptelinek zaját. Csak azért fohászzkodott, hogy a tálcán, amelyet vitt, ne csörömpöljenek a tányérok.

Louisa megállt a dolgozószoba ajtaja előtt. A csukott ajtó alatt kiszűrődött Blair asztali lámpájának fénye. Louisa dadus óvatosan, csöndesen kinyitotta az ajtót, miközben a tálcát ügyesen az egyik kezében egyensúlyozta, majd becsusszant a résnyire nyitott ajtón.

Blair felpillantott. Furcsa, vallotta be magának, eddig soha nem vette észre, mennyire megöregedett Louisa dadus... meg se fordult a fejében, ugyan hány éves is lehet. De ma este, földig érő, sötét bársonypongyolájában, feje tetején szigorú kontyba tűzött ősz hajával jóval öregebbnek tűnt, mint amilyenek gondolni szokta. De hiszen, jutott eszébe, már akkor közel járhatott a hatvanhoz, amikor Ruth, a felesége kilenc évvel ezelőtt meghalt. Louisa valaha Blair dadája volt, de Blair már nem emlékezett rá, hogyan festett azokban az időkben. Mióta az esztét tudta, Louisa mindig ott volt a háznál. Meg se fordult a fejében, hogy ez másként is lehetne.

De milyen kedves tőle, hogy vacsorát hozott neki! Blair fölneézett a dadusra, megrázta a fejét, és elutasítóan intett a kezével.

– Köszönöm, Louisa drága, de nem kérem. Igazán nem vagyok éhes.

– Enned kell valamit – jelentette ki Louisa megfellebbezhetetlenül. Ugyanezt a hangsúlyt gyakran hallotta tőle olyankor is, amikor Sarával beszélt, és alighanem vele is ezen a hangon beszélt kisfiúkorában. Louisa szigorú volt, de melegszívű. Olyan öreg fa volt, amelyik azért hajolni is tudott, érte és Saráért pedig a tűzbe ment volna.

Louisa dadus felvonta magasan ívelt szemöldökét.

– Te is tudod, hogy nem lehet bírni veled, amikor üres a gyomrod. Már kisfiúkorodban is elviselhetetlenül nyűgös voltál olyankor...

– Jaj, dadus, ne fontoskodj már annyit – mondta Blair elgyötörtén.

Louisa letette a tálcát Blair elé, és rátámaszkodott az íróasztalára.

– Most pedig – mondta olyan hangon, mintha Blair még mindig tízéves kisfiú lenne –, szépen elmondod nekem, Blair Stanley, hogy mi folyik itt. Emma és a szakácsnő odalenn tönkremenésről meg házi őrizetről, meg a jóisten tudja mi mindenről óbégatnak!

Blair Louisa szemébe nézett. A dadus szeme már nem volt olyan kék, mint valaha, és Blair tudta, hogy a látása is romlik. De bármilyen szigorú hangon beszélt is hozzá, Blair a szeméből nem vádat, hanem együttérzést olvasott ki. Furcsa, de Louisa faggatózása megnyugtatta. Tudta, hogy számíthat rá, a dadus nem fogja elveszíteni a fejét. Alighanem ő a legjózanabb asszony a földkerekségen. Talán túlságosan is józan...

– Szóval? – sürgette a dadus, amikor úgy találta, hogy nagyon hosszúra nyúlt a csend.

– Sajnos, úgy látszik, túlságosan megbíztam a könyvelőmben, Mr. Abernathyban.

Louisa megvetően összefonta a karját.

– Úgy, szóval kiderült, hogy az a drágalátos Mr. Abernathy csak játszott a lelkiismeretes alkalmazottat! Én soha nem bíztam abban a kétszínű kis képmutatóban! Ez azt jelenti, hogy igaz, amit odalenn hallottam?

Blair bólintott.

– Amint hazaértem Angliából, nyomban az orrom alá dugták a letartóztatási parancsot.

– Van képük téged letartóztatni? Egy ilyen makulátlan hírvé embert? Gondolod, hogy akad olyan bíróság, amelyik neki ad hitelt veled szemben?

– Sajnos, nem az a kérdés, hogy kinek hisznek. Abernathy gondosan eltüntette a nyomait. Fogta a pénzt, és kerekét oldott. Nekem kell kárpótolnom azokat, akiket kifosztott, és ez azt jelenti, hogy tönkre fogok menni.

Blair úgy rázta a fejét, mintha maga se hinné egészen, amit mond.

– Na és van elég pénzed ahhoz, hogy minden követelésnek eleget tégy?

– Nem biztos, dadus. Lehet, hogy börtönbe kerülök.

Louisa akkorát fújta, mintha egészen idáig visszafojtotta volna a lélegzetét.

– Ó, Blair, ez neked is elég rettenetes lehet, de mi lesz Sarával?

Blair feszült figyelemmel pillantott föl rá.

– Engem is Sara aggaszt a legjobban. Mindenáron meg kell védelmeznem ettől az egészszől. Nem akarom, hogy belerángassák valamibe, amiből még semmit sem ért. Az üzlettel kapcsolatban is jó néhány nehéz döntést kell majd hoznom, Louisa, de arról egyszerűen fogalmam sincs, mi legyen Sarával... Te mit gondolsz?

Louisa elfordult, és töprengve az üres, hideg kandallóhoz lépdelt.

– Igen, Sarát meg kell védelmeznünk. El kell utaznia valahová egy időre. Amíg be nem bizonyosodik az ártatlanságod.

– Ez lenne a legjobb megoldás. De hova küldjem? Boldogan elküldenélek mind a kettőtöket Európába, de nincs rá pénzem.

Louisa dadus egy darabig fel-alá járkált a kandalló előtt. Hirtelen megtorpant.

– De hiszen ott vannak Ruth rokonai a Prince Edward-szigeten! Igen, ez lenne a legjobb megoldás. Ott Sara rejtve lenne a kíváncsiskodó szemek elől. Az a hely az isten háta mögött van, de úgy hallom, elég kellemes.

Blair dühösen felugrott. A szavak valósággal kirobbantak belőle.

– Csak a testemen keresztül! Soha nem adom meg annak a hatalmaskodó sógornőmnek azt az elégtételt, hogy megtudja, milyen kutyaszorítóba kerültem. Soha nem nézte jó szemmel a házasságunkat Ruthtal. Hiszen emlékszel, beszéltem neked Hetty Kingről! Nem, nem, erről szó sem lehet!

Louisa nagy lendülettel hátrafordult, hogy szembenézhesen Blairrel. Ő is tudott indulatos lenni, és most úgy látta, Blairnek nincs más választása, mint az, amit ő javasolt.

– A büszkeséged felülkerekedett a józan eszeden, Blair! Semmi szükség rá, hogy Hetty megtudja, milyen helyzetbe kerültél. Egyszerűen táviratozol neki, és megírod, hogy hosszabb üzleti útra kell indulnod, és úgy véled, ez a legjobb alkalom rá, hogy Sara megismerje az édesanyja rokonait.

Blair rábámult Louisára, és mély lélegzetet vett. Gondosan megfontolta, amit az olyan határozottan javasolt, aztán lassan rábólintott.

– Igen, lehet, hogy így jó lesz.

– Nézd, Blair, az a Hetty King talán csakugyan egy vén sárkány, de nem ő Sara egyetlen rokona a Prince Edward-szigeten.

– De Hetty dirigál az egész családnak. Ő a legidősebb. És a többieket is mind ellenem hangolta. Amikor Ruth meghalt, engem hibáztatott.

– Most ne a büszkeségedre hallgass, Blair! Gondolj a lányodra! Sara nem maradhat Montrealban!

Blair elgondolkodva bólintott.

– Alighanem igazad van, Louisa... Még az is lehet, hogy Sara jól érzi majd magát az unokatestvéreivel. Nem mintha azok fölérnének az én Sarámmal...

Louisa gyöngéden elmosolyodott.

– Senki nem ér föl a mi Saránkkal – helyeselt. – De Blair, most menj be hozzá, és mondd el neki, mit tervezünk. Adj neki egy puszit, és kívánj jó éjszakát! Tudom, hogy vár rád, és addig nem alszik el, amíg be nem mentél hozzá...

Mialatt apja és Louisa dadus beszélgettek, Sara ébren feküdt az ágyában. Aggodalmas gondolatai apja körül keringtek. Olvasott, de közben azért fülelt is. Amikor meghallotta apja lépteit, letette a könyvét.

– Papa? – szólította meg az apját, amikor az csöndesen kinyitotta az ajtót.

– Ó, te még nem alszol?

– Téged vártalak. A dadus azt mondta, még bejössz hozzám.

Apja elmosolyodott, és leült az ágyára. Megsimogatta Sara fejét, és kisímította a homlokából néhány elszabadult hajfürtöt.

– Sajnálom, hogy olyan kurtán-furcsán elküdtelek délután, Sara. Rossz híreket kaptam... mondjuk úgy, hogy visszaesett valamelyest az üzlet. Sajnos túlságosan bonyolult ahhoz, hogy elmagyarázzam neked.

Sara együtt érző pillantást vetett az apjára.

– Nagyon nagy a baj?

Apja csak a fejét rázta.

– Á, dehogy... Csak egy kis pénzügyi bonyodalom, ami egy hónapon belül remélhetőleg tisztázódni fog. Észre se veszed majd, olyan hamar elrepül az a kis idő...

– Miféle kis idő? – kérdezte csodálkozva Sara.

– Nézd, Sara, én ebben a hónapban rendkívül elfoglalt leszek. És az ügyek nagy részét idehaza, ebben a házban kell majd intéznem. Sajnos, azt hiszem, mindkettőnknek nagyon nehéz lenne, ha te ezalatt itt lennél a közelben. – Kényszeredetten elmosolyodott. – Ha itt vagy, nem tudok a munkámra figyelni, és az az igazság, hogy egyszerűen nem lesz időm rád.

– És ha nem itt leszek, akkor hol? – kérdezte Sara, és felült az ágyán.

– Elküldelek a dadussal a Prince Edward-szigetre. Nagyszerű hely, majd meglátod. Legalább megismered végre a nagynénéidet, nagybátyáidat és az unokatestvéreidet. – Blair odahajolt a lányához. – Sara, esküszöm, hogy nagyszerűen fogod érezni magad!

– És mi lesz a házitanítóimmal?

– Talán járhatnál egy ideig iskolába a szigeten. – Blair elmosolyodott. – Képzeld, micsoda élményeket szerzel majd, Sara! Igazi kaland lesz...

– De én jobb szeretnék itthon maradni. Ó, papa, biztos, hogy muszáj elutaznom?

– Kicsikém, biztos vagyok benne, hogy mindez hamarosan elrendeződik!

Sara az apja szemébe nézett.

– De eddig mindig együtt utaztunk vakációzni – emlékeztette az apját.

Blair megcsókolta a lánya arcát.

– Tudom, de most itt kell maradnom. Amint lehetséges, érted küldök. Te is tudod, hogy így lesz.

– Megígéred?

– Megígérem. De Sara, ide hallgass, ugye tényleg kalandnak fogod felfogni ezt az egészet? Emlékszel, milyen volt, amikor végighajóztunk a Níluson, és megnéztük a piramisokat?

Sara bólintott.

– Hát persze hogy emlékszem. De akkor együtt voltunk. Jaj, papa, nem jöhetnél te is velünk?

– Tudod, hogy mennék, ha tehetném. De azt szeretném, ha te nagyon jól éreznéd magad, Sara! Tudod, hogy a mama mennyire szerette volna, hogy megismerd a családját Avonleaben. Hát, most már elég idős vagy hozzá, hogy felkeresd őket.

Sara elgondolkodva bólintott.

– Érdekes lesz egy igazi családban élni egy darabig. Már úgy értem, egy olyan nagy családban, ahol vannak nagynénik, meg nagybácsik, meg minden... nem igaz?

– Ezt már szeretem, így beszél egy igazi jó kislány – mondta az apja szélesen elmosolyodva, és megjátszott lelkesedéssel veregette meg a kockás takarót.

Sara az ajkába harapott.

– Nagyon fogsz hiányozni, papa!

Az apja fölé hajolt, és magához szorította.

– Nekem is borzasztóan fogsz hiányozni, Sara! A nap minden órájában rád fogok gondolni!

– És ugye írni fogsz?

– Hát persze hogy írni fogok.

– És én is írok majd neked... Mindennap...

– Attól félek, olyan gyakran aligha tudok majd válaszolni... talán pár naponként, vagy hetente...

– Legalább hetente, jó? – suttogta Sara, és arcon csókolta az apját.

Miután az apja eltávozott, Sara még sokáig ébren feküdt, és a hálószobáját pásztázta a pillantásával. Mennyire fog

hiányozni neki ez a szoba, ha elutazik! Az egyik ablakmélyedésben, a kényelmes ülőke két oldalán polcok sorakoztak, amelyeket megtöltöttek Sara legkedvesebb könyvei. A „csöppségnek való” játékaik java része már valamelyik szekrény mélyén rejtőzött, de néhányat azért még mindig itt tartott a szobában, például egy rongybabát, egy nagy labdát és a bottal hajtható karikáját. Ezekkel persze manapság már nemigen játszott, de azért szerette, ha kéznél vannak. Volt egy csodálatos kis bábszínháza, négy különböző háttérfüggönnyel, és tizenegy, kesztyűként felhúzható bábbal, és volt három szaténba, csipkébe és magas sarkú cipőbe öltözött babája is.

Legnagyobb öröme és büszkesége azonban mégiscsak a babaház volt. A kétemeletes házban kilenc szoba volt, apró bababútorral berendezve valamennyi. A nagy szalonban még két icipici, kézzel festett kép is függött, parányi keretben. Az ebédlőben porcelánedénnyel volt megterítve az asztal, és a pirinyó konyhában parányi teáskanna állt a tűzhelyen.

– Mérget vennék rá, hogy ez a legszebb babaház egész Montrealban – nyilatkoztatta ki a dadus. – Talán nem olyan szép, mint az angol királynőé, de nem sok hiányzik hozzá.

Ám Sarának be kellett vallania magának, hogy a világ legcsodálatosabb babaháza sem tudja felvidítani az embert, ha egyszer szomorú. Márpedig mostanában egy kicsit szomorú volt. Ezért szerette volna, ha nincs rajta állandóan a dadus szeme, amikor játszik... ha lennének barátai, mint más gyerekeknek. Sara hunyorogva nézett bele szobája sötétjébe. Persze, nagyon fog neki hiányozni a papa, de talán csakugyan izgalmas kaland lesz ez a Prince Edward-szigeti út. Talán igaza van a papának...

4.

A vonat rétek és legelők között szaladt. Sara még soha életében nem járt ilyen tájon. Alig látott egy-két házat, azok is szétszórta, nagy távolságra feküdtek egymástól, maga a vidék pedig olyan volt, mintha a nagy festő, Vincent van Gogh festette volna.

Igen, semmi kétség: a Prince Edward-sziget földje – amerre a szem ellátott – élénkvoros volt, még az a földút is, amelyik a sínekkel párhuzamosan szaladt. Sara úgy vélekedett, ez a voros föld valóságos látványosság, és azon töprengett, vajon valamelyik házitanítója, akitől fizikát tanult, meg tudná-e magyarázni, mi ennek a jelenségnek az oka. A voros föld mellett a fű még zöldebbnek tűnt, a vadvirággal borított domboldalak pedig csak még színesebbé tették az amúgy is festői látványt. A házak pedig, amelyeket látott, olyan különösek voltak, mint a manók kunyhói a meséskönyvekben.

– Milyen furcsa vidék – szólt oda Sara Louisa dadusnak, de közben le nem vette a szemét az ablakról. – Képzeld, milyen lehet, amikor a holdfény csillog a tengeren és a dombokon!

– Szerintem afféle elhagyatott, isten háta mögötti vidék – jelentette ki Louisa dadus.

Sara elengedte a füle mellett a dadus megjegyzését. Tudta, hogy Louisa dadus nem kedveli a változatosságot, és hogy mindig zsörtölődik és morgolódik, valahányszor valami szokatlannal kerül szembe. Sara szemében azonban a vidék korántsem tűnt elhagyatottnak. Nem, inkább izgalmasnak találta, és ami ennél is fontosabb, barátságosnak. Ez az utazás csakugyan izgalmas kalandnak ígérkezik...

Sara visszagondolt az elmúlt néhány napra. Minden olyan gyorsan történt... Azt még mindig nem értette, miért Mr. Bartholomew kísérte ki őket az állomásra, és nem az apja.

Sara pillantása most az útitársukra tévedt, egy fiúra, aki alig lehetett idősebb, mint ő, de egyedül utazott. A vele szemközti ülést foglalta el.

Louisa dadus már vagy egy órája gyanakodva méregette a fiút. Olyan tizenhárom éves lehetett, erős, izmos testalkatú. Kócos, világosbarna haja állandóan a homlokába hullott.

– Te egyedül utazol, kisfiam? – kérdezte végül Louisa dadus.

A fiú elvigyorodott, és kigombolta a mellényét. Zsebéből egy kiségér kukucskált elő.

– Nem egészen egyedül... velem van Edgar – mondta a fiú, és az egérre mutatott. De alighogy kimondta ezeket a szavakat, Edgar, az egérke kiugrott a zsebéből, leszaladt az ülésről, és a padlón Louisa dadus felé igyekezett.

Életemben nem láttam még a dadust ilyen fürgén mozogni, gondolta Sara. Louisa felsikoltott, és felugrott az ülésre. Sara meglepetésében ugyanezt tette.

A kalauz abban a pillanatban ott termett, ahogy a sikoltásukat meghallotta.

– Hát itt meg mi folyik? – kérdezte mogorván.

– Ennek a fiúnak egy eleven rágcsáló volt a zsebében! – panaszkolta a dadus.

– Ez a kis csirkefogó megijesztette a dadámat – nyilatkozta ki Sara, aki időközben magához tért az ijedségből.

A kalauz azonnal magával hurcolta a fiút, de az egér nem került elő. A következő néhány órában a dadus állandóan éberen figyelte, nem bukkan-e fel valahol Edgar. Végül felállt, és megigazította a kalapját.

– Ideje, hogy szedelőzködni kezdjünk – jelentette ki.

– Máris? Olyan közel vagyunk már?

Louisa dadus nagyot sóhajtott.

– Bárcsak közel lennénk! Nem, ez a vonat csak a Bright folyóig visz el bennünket. Ha minden jól megy, édesanyád testvére odajön majd élénk. Micsoda szörnyű utazás, uramisten!

Két hordár is kopogtatott a fülkék ajtaján. Amikor ajtót nyitottak nekik, elkezdtek leemelgetni Sara és a dadus számtalan csomagját és kalapdobozát. Louisa dadus utánuk eredt a folyosón.

– Vigyázzanak, az istenért! – förmedt rájuk. – Nehogy összenyomják azt a nagy, fehér dobozt! Az isten szerelmére, legyenek óvatosak!

Sara követte a dadust, és csak nehezen tudott elfojtani egy mosolyt.

A vonat nagyot zökkenve megállt, a kalauz nagy lendülettel leugrott, és leeresztette a vaslétrát. A hordárok leemelték a csomagokat. Kétszer is kellett fordulniuk.

– Miért nem viszik be az állomásépületbe? – aggodalmaszkodott Louisa dadus. Aztán még aggodalmasabban azt kérdezte: – Egyáltalán, hol van itt az állomás?

– Ott, ni – mutatott egy épületre Sara. Valójában azonban nem is állomás volt, csak a peron fölé egy darabon tetőt emeltek, és egy kis részt körül is kerítettek. A piros tetőről egy nagy tábla lógott, amelyen nagybetűk hirdették:

„BRIGHT FOLYÓ ÁLLOMÁS”.

A hordárok visszaszálltak a vonatra, és a kalauz jelzett a mozdonyvezetőnek, hogy indulhat. Sara és Louisa nem látták, ám a fiú, akivel – legalábbis egy darabig – együtt utaztak, nagy lendülettel leugrott a kocsiról, majd, mint akit puskából lőttek ki, végigszáguldott a peronon, és eltűnt az állomásépület mögött. Aztán hirtelen füttyszó harsant, a vonat újra életre kelt, és mint egy hatalmas, tüzet faló sárkány, tovapöfögött.

– Uramisten – lehelte Louisa dadus –, nincs itt senki, egy teremtet lélek sem...

– De azért szép itt, nem igaz? Olyan tiszta a levegő, és nézd, milyen hihetetlenül zöld a fű! – Sara szeme végigpásztázta a vidéket, miközben nagyokat, mélyeket lélegzett, hogy beszippantsa a fű édes illatát.

– Valószínűleg állandóan esik itt az eső – jelentette ki Louisa dadus sötéten.

– Jaj, dadus, te már megint mogorva kedvedben vagy! – jegyezte meg Sara élénken.

– Szeretném tudni, ki ne lenne mogorva kedvében a helyemben? Előbb egy bádogdobozba zsúfolva zötyögiünk, mint a szardínia, most meg idehajítanak minket, mint egy rakás eladhatatlan halat valami elhagyatott kikötőben. Már a vasút sem a régi, hiába...

– Alec bácsi biztosan mindjárt itt lesz...

– Az igazi úriember a pontosságáról ismerszik meg. Csak a jóisten a megmondhatója, mennyi ideig kell majd itt rostokolnunk. Jobb lesz, ha bevisszük a poggyászsunkat az állomásépületbe. Hátha megered az eső...

– De hát egyetlen felhőt sem látni az égen!

– Annyi baj legyen. Az ember soha nem lehet elég óvatos utazás közben. Gyere csak, Sara, segítened kell neked is!

Sara fogta az egyik táskát, Louisa dadus a másikat. Háromszor kellett fordulniuk a peron és az állomás között.

– Ide fogjuk tenni az összeset – jelentette ki Louisa dadus, és valamennyi bőröndöt egy halomba rakta, szorosan, az állomásépületben található egyetlen pad mellé.

Amikor ezzel megvoltak, a dadus levegő után kapkodva levetette magát a padra. Végignézett a csomagokon, és megszámolta őket. Három útitáskából, három nagy fonott kosárból és négy kalapdobozból állt a poggyászuk. Sara körülnézett

a kopár kis állomáson, aztán leült a fapadra, és illedelmesen összefonta a kezét az ölében. Azt remélte, lesz majd itt valahol egy kis étterem, ahol bekaphatnak valamit, de étterem nem volt az állomáson. Ami azt illeti, jóformán semmi egyéb sem.

– Na, mi szépen benne vagyunk a pácban – dünnyögte a dadus. – Itt csücsülünk az isten háta mögött, és senki nem jött ki elénk. Hol az ördögben maradhat az az Alec King?

Sara kíváncsian nézegetett körül, miközben Louisa dadus tovább zsörtölődött.

– Micsoda borzalmas utazás! A kompon egész idő alatt attól félttem, hogy elsüllyedünk! Azt hittem, máris vissza kell adnom lelkemet a Teremtőnek! Egy pillanatra se engedd ki a kezedből a táskádat, kislányom! Az efféle állomásokon csak úgy hemzsegnék a tolvajok. Az ember nem lehet eléggé óvatos.

– De dadus, egy lélek sincs rajtunk kívül az egész állomáson! Ugyan, ne nyugtalanodj már annyit! – Sara felállt és nyújtózott egyet, majd néhány lépést tett a peronon.

Louisa nyugtalanul körülkémlelt, és azon töprengett, hátha mégsem volt olyan jó ötlet elhozni Sarát erre a helyre. A dadus Londonban született, ott is nevelkedett, és soha életében nem töltött hosszabb időt falun. A lelke mélyén örökké angol maradt, és az egész észak-amerikai földrészt, Montrealtól és Bostontól eltekintve, kissé primitív helynek tekintette. Most, hogy már közel járt a hetvenhez, régi, londoni emlékei kezdtek valamiféle mítosz kódébe veszni.

– Ide kellett jönnünk, semmilyen más megoldás nem kínálkozott – mormogta magában, de hiába, azért továbbra is a legrosszabtól tartott. – Na és, végtére is – tőkélte el magában –, ha nem jól alakulnak a dolgok, majd teszünk róla, hogy jobbra forduljanak...

Louisa megrázta a fejét, hogy elűzze a kellemetlen gondolatokat.

– Sara, ne csatangolj el túl messzire! – kiáltotta. Majd magában morogva hozzátette: – Ezekkel a kölykökkel csak úgy lehet biztonságosan utazni, ha az ember egy kötelet köt a bokájukra... egy jó rövid kötelet. – Megigazította a kalapdobozt, mert az szemlátomást lecsúszni készült a rendetlenül egymásra hányt bőröndök halmának tetejéről.

Hirtelen az állomásépület sarka mögül egy fiú bukkant elő. Vedlett útitáskát hurcolt magával, a fején a sapka kissé félrecsúszott. Amikor Louisa dadust meglátta, lekapta a fejéről.

– Jó napot kívánok! – motyogta.

– Te vagy az? – kérdezte a dadus hitetlenkedve, és összevont szemöldökkel, gyanakodva méregette a kisfiút.

– Meglett az egered? – kérdezte Sara.

– Sara, ne állj szóba idegenekkel! – szólt rá Louisa dadus.

Miközben Sara és Louisa dadus minden figyelmüket a fiúnak szentelték, egy homokfutó állt meg az állomás épülete mögött. Jól megtermett férfi szállt ki belőle, és a peron felé igyekezett. Amikor megpillantotta Sarát és a fiút, szélesen elvigyorodott.

– Sara Stanley és Andrew King! – kiáltotta. – Az a vonat alighanem korábban érkezett, mint szokott!

Sara először a férfit bámult, aztán a fiúra. A fiú Sarára meredt, aztán a férfit.

Az elnevette magát.

– Szóval megérkezett a két régen elveszett King unokatestvér! Isten hozott benneteket a Prince Edward-szigeten! Én Alec King vagyok, a nagybátyátok!

Sara alaposan szemügyre vette a fiút, aki a dadus szerint neveletlen kis csirkefogó volt.

– Unokatestvérek? – kérdezték csaknem egyszerre mindketten.

– Most pedig ugrás fel a kocsira, egy-kettő! – szólt rájuk Alec King jókedvűen.

Sara egy pillanatra eltöprengett.

– Ez pedig itt a dadám, Louisa – jelentette be.

Alec King kissé furcsállva mérte végig Louisa dadust. De néhány másodperccel később azt mormogta, hogy nagyon örül a találkozásnak. Aztán elgondolkodva megdörzsölte az állát, és Andrew-hoz fordult:

– Mit szólnál egy kis testmozgáshoz, fiatalember? Nem segítenél nekem felrakni ezeket a csomagokat a bricskára?

Louisa dadus gyanakodva méregette Alec Kinget. Megint mardosni kezdte a kétség, jól tette-e, amikor azt tanácsolta Sara apjának, hogy küldje ide a lányát. A hely primitívebbnek tűnt, mint amilyenre számított, és ez az Alec King szemlátomást nem olyan finom úriember, ahogy az Ruth rokonától elvárható lenne.

– Hölgyeim – jelentette be Alec King jókedvűen –, a hintó előállt.

– Még hogy hintó! – morgolódott magában a dadus, és megvetően végigmérte a bricskát.

Alec King felsegítette Louisa dadust a bricskára, aztán Sarát is felültette mellé.

– Te kénytelen leszel kiülni mellém a bakra – közölte Andrew-val. – Na, indulás!

A bricska tovaöregött. Louisa dadus megragadta Sara kezét, és úgy szorította, mintha az élete függne tőle.

– A bőröndök le fognak esni – jósolta sötéten. – Az is lehet, hogy a bricska is felfordul. Hoppá! Micsoda hepehupás út! Jól kapaszkodj meg, Sara! Hoppá!

Alec King kissé hátrafordult.

– Andrew-ra már régóta várunk. A bátyám, Andrew apja, egy ideje Dél-Amerikában dolgozik. Valami köveket keres ott, igaz-e, Andrew?

– Geológus! – kiáltotta Andrew.

Louisa dadus lesimította a szoknyáját.

– Nem tudtam róla, hogy egy másik gyermeket is vendégül látnak. Ráadásul egy ilyen neveletlen kis utcakölyköt! – Megint, alig észrevehetően, elfintorította az orrát. – Remélem, a mi szálláslehetőségeinket ez nem befolyásolja.

– Hát persze hogy nem – nevetett Alec King. – Biztos vagyok benne, hogy egy éjszakára majd csak szorítunk magának valahol helyet.

Louisa dadus kihúzta magát.

– De kedves barátom, hogy érti azt, hogy egy éjszakára? Itt szándékozom maradni mindaddig, ameddig Sara itt lesz. És az ég legyen irgalmas magához, ha nem tud nekem megfelelő szállásról gondoskodni!

Alec King mély lélegzetet vett, és megfogadta, hogy többet nem fordul hátra. Úgy látszik, gondolta, ennek a Louisa dadusnak igencsak magasak az igényei. Még szerencse, hogy nem neki kell elboldogulnia ezzel a rátarti nőszeméllyel. No, majd a felesége, vagy még inkább a nővére, Hetty megtanítják kesztyűbe dudálni... Alec King elmosolyodott a bajusza alatt. Igen, Hetty majd a helyére teszi, annyi szent... igen, és mérget lehet venni rá, hogy fölrakja az első vonatra.

Sara kissé eltöprengett rajta, miért lepődött meg annyira a nagybátyja azon, hogy a dadus is vele jött, de egy pillanattal később megfeledkezett a dologról: kiűzte az agyából a rengeteg új élmény, amelyek csak úgy záporoztak rá. Mély lélegzetet vett, és hátradőlt a bricska ülésén. A levegő csodálatosan tiszta volt, az óceán kék, és úgy csillogott, mintha milliónyi gyémánt úszkálna a felszínén. A zöld dombok mögött aransyárga halmok emelkedtek: ott terültek el a farmgazdaságok gabonaföldjei. És az élénkvörös föld, amelyet a vonatból látott, itt még vörösebbnek tűnt. Kék tenger és zöld fűvel borított, vörös sziklák...

– Gyönyörű! – sóhajtotta Sara. – Hát nem gyönyörű, dadus? Most már tudom, miért szerette a mama annyira a szülőföldjét.

De Louisa dadust nem lehetett ilyen könnyen megbékíteni. Végére is, ő a Temze partján nőtt fel, és már kisgyermekkorában a saját szemével látta a híres fehér doveri sziklákat...

– Egészen tűrhető – morogta. – A gyarmatokon megteszi...

Sara elengedte a füle mellett a dadus morgolódását. Hiszen az édesanyja szülőföldjén járt, és gyönyörűnek találta. Igaz, az emberek kissé különösnek tűntek. Sara eltöprengett, vajon megkedvelik-e majd. Aztán a papájára gondolt, és arra, vajon neki is ő járhat-e most az eszében. Ettől a gondolattól elszmorodott, és kissé elveszettnek érezte magát.